

ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ

6/2020

гр.София, 20.05.2022 год.

Върховният касационен съд на Република България, Общо събрание на Гражданска и Търговска колегии в съдебно заседание на 14 април 2022 год., в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ на ОСТГК,
ЗАМ.-ПРЕДСЕДАТЕЛ на ВКС и
РЪКОВОДИТЕЛ на Гражданска колегия:
МИМИ ФУРНАДЖИЕВА

ЗАМ.-ПРЕДСЕДАТЕЛ на ВКС и
РЪКОВОДИТЕЛ на Търговска колегия:
ЕВГЕНИЙ СТАЙКОВ

ПРЕДСЕДАТЕЛИ
на ОТДЕЛЕНИЯ:

МАРИЯ ИВАНОВА
ЕМИЛИЯ ВАСИЛЕВА
ВАСИЛКА ИЛИЕВА
БРАНИСЛАВА ПАВЛОВА
СНЕЖАНКА НИКОЛОВА
ТОТКА КАЛЧЕВА

ЧЛЕНОВЕ:

1. СИМЕОН ЧАНАЧЕВ	12. КАМЕЛИЯ ЕФРЕМОВА
2. ТАТЯНА ВЪРБАНОВА	13. ЕМИЛ ТОМОВ
3. МАРГАРИТА СОКОЛОВА	14. АЛБЕНА БОНЕВА
4. ВЕСКА РАЙЧЕВА	15. СВЕТЛА БОЯДЖИЕВА
5. ПЛАМЕН СТОЕВ	16. ЖИВА ДЕКОВА
6. ЕЛЕОНОРА ЧАНАЧЕВА	17. КАМЕЛИЯ МАРИНОВА
7. ДИЯНА ЦЕНЕВА	18. ЗДРАВКА ПЪРВАНОВА
8. СВЕТЛАНА КАЛИНОВА	19. ТЕОДОРА ГРОЗДЕВА
9. ГЪЛЪБИНА ГЕНЧЕВА	20. ИЛИЯНА ПАПАЗОВА
10. МАРИО ПЪРВАНОВ	21. ВЕЛИСЛАВ ПАВКОВ
11. ЕМИЛ МАРКОВ	22. ВЕСЕЛКА МАРЕВА
	23. БОРИС ИЛИЕВ

24. БОНКА ЙОНКОВА	43. КРИСТИЯНА ГЕНКОВСКА
25. БОЯН ЦОНЕВ	44. ВАНЯ АТАНАСОВА
26. БОЯН БАЛЕВСКИ	45. АЛЕКСАНДЪР ЦОНЕВ
27. МАРГАРИТА ГЕОРГИЕВА	46. РОЗИНЕЛА ЯНЧЕВА
28. РОСИЦА БОЖИЛОВА	47. ЕМИЛИЯ ДОНКОВА
29. ДРАГОМИР ДРАГНЕВ	48. ФИЛИП ВЛАДИМИРОВ
30. КОСТАДИНКА НЕДКОВА	49. ВАСИЛ ХРИСТАКИЕВ
31. ГЕНИКА МИХАЙЛОВА	50. ГАЛИНА ИВАНОВА
32. ДИМИТЪР ДИМИТРОВ	51. АНЖЕЛИНА ХРИСТОВА
33. ЛЮБКА АНДОНОВА	52. ДЕСИСЛАВА ДОБРЕВА
34. ДАНИЕЛА СТОЯНОВА	53. ДЕСИСЛАВА ПОПКОЛЕВА
35. ГЕРГАНА НИКОВА	54. МАДЛЕНА ЖЕЛЕВА
36. ПЕТЯ ХОРОЗОВА	55. МИЛЕНА ДАСКАЛОВА
37. МАЙЯ РУСЕВА	56. ТАНЯ ОРЕШАРОВА
38. АННА БАЕВА	57. МАРИЯ ХРИСТОВА
39. ВЕРОНИКА НИКОЛОВА	58. ЛЮДМИЛА ЦОЛОВА
40. НИКОЛАЙ МАРКОВ	59. СОНЯ НАЙДЕНОВА
41. ЕРИК ВАСИЛЕВ	60. ИВАНКА АНГЕЛОВА
42. ГЕНОВЕВА НИКОЛАЕВА	61. АНЕЛИЯ ЦАНОВА

при участието на секретаря Аврора Караджова
постави на разглеждане тълкувателно дело № 6 по описа за 2020 г. на
Общото събрание на Гражданска и Търговска колегии
докладвано от съдия ЕЛЕОНОРА ЧАНАЧЕВА и съдия ВЕСЕЛКА МАРЕВА

Тълкувателното дело е образувано по реда на чл.128, ал.1 ЗСВ с
разпореждане на Председателя на Върховния касационен съд от
30.11.2020г. по въпроса:

**Подлежат ли на отмяна по реда на чл.303 и сл. ГПК влезлите в
сила постановления по чл.496 ал.1 ГПК за възлагане на недвижими
имоти?**

Общото събрание на гражданската и търговската колегии, за да се
произнесе взе предвид следното:

При образуването с доклад на председателите на Гражданска и
Търговска колегия е констатирано наличие на противоречива практика на
двете колегии на Върховния касационен съд по посочения въпрос.

Според едното становище, съгласно т.3 от Тълкувателно решение
№ 7/2014 год. на ОСГТК, на отмяна подлежат само актовете, които
разрешават материалноправен спор със сила на пресъдено нещо, поради
което по отношение на възлагателните постановления, представляващи
актове на съдебния изпълнител се прилага същият режим като при

решенията, постановени по жалба срещу действията на съдебния изпълнител и те не подлежат на отмяна по реда на Глава XXIV ГПК.

Другото становище е, че по отношение на възлагателните постановления следва да бъде прилагано разбирането, формирано с Решение № 90/1972 год. на ОСГК и ППВС № 2/1977 год. и те подлежат на отмяна по молба на участниците в изпълнителното производство. Аргументират се с това, че т.3 на ТР № 7/2014 год. касае решенията на окръжните съдилища по жалба срещу действията на съдебния изпълнител, но не и самите възлагателни постановления, поради което извънредният способ за отмяна е допустим спрямо акта по чл.496 ал.1 ГПК.

Общото събрание на гражданската и търговската колегии на Върховния касационен съд, намира за правилно първото становище по следните съображения:

Отговорът на поставения въпрос предпоставя изясняване на същността на постановлението за възлагане като акт, с който приключва публична продан върху недвижими имот при индивидуално съдебно изпълнение.

Фактическият състав на публичната продан, като част от изпълнителния процес, включва няколко сукцесивно осъществявани елементи – изготвяне от съдебния изпълнител на обявление за проданта на имота по реда на чл. 487 ГПК, подаване на наддавателни предложения по чл. 489 ГПК, обявяване на постъпилите наддавателни предложения със съставяне на протокол от съдебния изпълнител, в който се вписват наддавачите и наддавателните предложения по реда на отваряне на пликите /чл. 492 ГПК/, евентуално реализиране на незабавен явен търг, обявяването на купувач, плащането на цената, постановление на съдебен изпълнител за възлагане на имота на обявления за купувач. Публичната продан приключва с влизане в сила на възлагателното постановление. Предвид изложеното, следва да бъде споделено разбирането на процесуалноправната теория и на практиката за публична продан- като едностранен акт на принудително изпълнение на съдебния изпълнител, който има характеристиката на принудителна продажба. Този извод се налага поради това, че съдебният изпълнител действа като орган на принудително изпълнение, който прехвърля имота на длъжника независимо от неговата воля, правото на собственост се придобива след плащане на цената въз основа на влязлото в сила възлагателно постановление и публична продан не може да бъде развалена, поради евикция или скрити недостатъци.

Като акт на съдебния изпълнител, постановлението за възлагане подлежи на съдебен контрол по реда на чл. 435, ал. 3 ГПК. Нормата определя активната легитимация и основанията за обжалване. След като постановлението влезе в сила, публичната продан може да се оспорва по исков ред /чл. 496, ал. 3 ГПК/. Недействителността на публична продан може да се установява чрез самостоятелен установителен иск, чрез

позоваване от ищеца, възражение от ответника в друго производство /т. 3 от ТР № 4/11.03.2019 г. на ОСГТК на ВКС/, а трето лице, което твърди свое право на собственост върху имота- предмет на проданта, разполага с петиторна защита. Тези изводи произтичат пряко от действащата правна уредба, определяща обхвата на защита, даден от законодателя и очертаващ правните последици от проведена публична продан и съответно влязло в сила възлагателно постановление.

От изложеното се извежда, че възлагателното постановление е акт на несъдебен орган, овластен от закона само с правомощия по принудително удовлетворяване на установени по определен процесуален ред притезателни права, но не и с правораздавателни правомощия, поради което неговите актове не могат да бъдат приравнявани с тези, постигнати в резултат на упражняване на възложена на съда правораздавателна функция, с оглед съвсем различното им естество. Следователно, по отношение на тази категория актове аргументите за недопустимост на отмяната по реда на чл.303 ГПК, приложими към решенията, постановени по жалби срещу действията на съдебния изпълнител са относими на още по-голямо основание, т.е. след като решението по чл.435, ал.3 ГПК не подлежи на отмяна по реда на чл.303 ГПК, на още по-голямо основание на такава не следва да подлежи и самото изпълнително действие, законосъобразността, на което е предмет на такова решение. Правното естество на отмяната, чиято правна уредба в сега действащия ГПК не е променена, обуславя приложението на тълкувателния подход, използван в т. 2 ППВС № 2/1977 г., препотвърден и в Тълкувателно решение № 7/2017 г. по т.дело № 7/2014г. на ОСГТК на ВКС, съгласно който отмяната има за цел преодоляване на неправилно формираната сила на пресъдено нещо на съдебен акт, когато пораждането ѝ е резултат на основанията по чл. 303, ал. 1 и чл. 304 ГПК и възстановяване висящността на исковото производство. Тази цел определя приложимостта на отмяната като извънреден способ за контрол по отношение на конкретни актове. От изложеното следва, че приложното поле на отмяната включва съдебни актове, характеризиращи се с конкретен правен ефект - сила на пресъдено нещо в трите му проявления /правоустановяващо, праворегулиращо и преклудиращо/. Следователно, за да бъдат относими към разглежданото производство, актовете трябва да бъдат постановени от съд, в правораздавателно производство и да породят сила на пресъдено нещо. Не е необходимо да има законово правило, което да установява посочените характеристики на актовете, конкретно да определя, като подлежащи на отмяна съдебни актове, ползващи се със сила на пресъдено нещо, тъй като този обхват на производството е обусловен от неговата цел, посочена по-горе и се извежда по тълкувателен път.

Отмяната по реда на чл.303 и сл.ГПК не може да бъде универсален извънреден способ за контрол, който да се прилага по отношение на всеки съдебен акт, а в разглеждания случай дори спрямо акт, който не се

постановява от съда, а от друг орган – съдебен изпълнител и не в правораздавателно производство, а в изпълнителен процес /чл. 422-чл. 529 ГПК/, тъй като нейните цели и функции я определят като извънреден способ със собствен обхват. Така се извежда и изключване на приложението на правилата на извънстанционното производство към актове, извън посочените по-горе, включително и по отношение на постановлението за възлагане въпреки аргумента, че няма други средства за защита. Както бе разгледано вече, процесуалните средства, предвидени от законодателя за защита на правата на страните, участващи в публичната продажба, както и на трети лица са достатъчно широк кръг от възможности и правните субекти, чиито интереси могат да бъдат накърнени от издаването на незаконосъобразно възлагателно постановление са обезпечени. Нормативната преценка на законодателя може да бъде разширена *de lege ferenda*, ако така уредените защити, бъдат преценени като недостатъчни, но предвид изложеното, това следва да бъде осъществено по законодателен, а не по тълкувателен път.

Производството по публична продажба, чийто окончателен акт е постановлението за възлагане е част от изпълнителния процес и неговият обхват - обективен и субективен и цели, следва да се вземат предвид, когато се преценява ефективността на защитата на субективните права, която следва да бъде дадена, с оглед принципа за справедливост на процеса. Това изключва възможността тази преценка да се свежда до ефективност на защитата срещу отделното изпълнително действие, без да се търси отражението ѝ върху изпълнителното производство като цяло. Затова и аргументът, заложен в практиката на състави на ВКС, че по отношение на възлагателните постановления следва да бъде споделено разбирането, формирано с Решение № 90/1972 г. на ОСГК и ППВС № 2/1977 г., съгласно което тя е универсално процесуално средство за преодоляване на липсата на друга процесуална възможност за защита, е несъответстващ на изложените характеристики на отмяната. Както бе посочено, производството по Глава XXIV ГПК е специален извънреден способ с ограничен обхват за контрол на неправилни решения, лимитиран в изчерпателно изброени основания – чл. 303, ал. 1 и чл. 304 ГПК, засягащи единствено и само процесуални нарушения, чието отстраняване трябва да обезпечи законосъобразност на съдебния акт, чрез възстановяване висящността на производството и антиципиране на съдопроизводствените действия към минал момент с цел законосъобразното им провеждане. Антиципирането на производството в резултат на отмяната на неправилния акт и възобновяване на съдопроизводствените действия мотивира аргумента за недопустимост на отмяната по реда на чл.303 и сл. ГПК спрямо постановленията за възлагане, а именно – правните последици от допускане на отмяна по отношение на тези актове. Прилагането на отмяната би създавало предпоставки за удвояване на контрола върху законосъобразността на

атакуваното постановление на съдебен изпълнител, като освен възможността за обжалване по реда на чл. 435, ал. 3 ГПК, ще създаде възможност за отмяната му по реда на чл. 307 ГПК. При позитивен изход на процеса по чл. 307 ГПК, предвид неговите особености – възобновяване на действията пред съдебен изпълнител, при неограничените възможности за пролонгиране на производството назад във времето /сроковете по чл. 305 ГПК/, процесът пред съдебен изпълнител може да се върне към момент, в който изпълнителното производство е приключило или е във фаза, при която страната няма да има интерес от отмяната.

С оглед всичко изложено се налага извод, че постановлението за възлагане не е акт на съда, не се постановява в правораздавателно производство и няма ефектите на съдебно решение, поради което не следва да се включва в предмета на производството по Глава XXIV ГПК.

По изложените съображения, Общото събрание на Гражданската и Търговската колегии на Върховния касационен съд

Р Е Ш И :

Не подлежат на отмяна по реда на чл.303 и сл. ГПК влезлите в сила постановления по чл.496 ал.1 ГПК за възлагане на недвижими имоти.

ПРЕДСЕДАТЕЛ на ОСГТК,
ЗАМ.-ПРЕДСЕДАТЕЛ на ВКС и
РЪКОВОДИТЕЛ на Гражданска колегия:
МИМИ ФУРНАДЖИЕВА...- О.М.....

ЗАМ.-ПРЕДСЕДАТЕЛ на ВКС и
РЪКОВОДИТЕЛ на Търговска колегия:
ЕВГЕНИЙ СТАЙКОВ.....

ПРЕДСЕДАТЕЛИ
на ОТДЕЛЕНИЯ:

МАРИЯ ИВАНОВА.....
ЕМИЛИЯ ВАСИЛЕВА.....
ВАСИЛКА ИЛИЕВА.....
БРАНИСЛАВА ПАВЛОВА..- О.М.....
СНЕЖАНКА НИКОЛОВА.....
ТОТКА КАЛЧЕВА.....

ЧЛЕНОВЕ:

1. СИМЕОН ЧАНАЧЕВ.....
2. ТАТЯНА ВЪРБАНОВА.....
3. МАРГАРИТА СОКОЛОВА.....
4. ВЕСКА РАЙЧЕВА...- **О.М.**.....
5. ПЛАМЕН СТОЕВ.....
6. ЕЛЕОНОРА ЧАНАЧЕВА..- **О.М.**.....
7. ДИЯНА ЦЕНЕВА...- **О.М.**.....
8. СВЕТЛАНА КАЛИНОВА.....
9. ГЪЛЪБИНА ГЕНЧЕВА.....
10. МАРИО ПЪРВАНОВ.....
11. ЕМИЛ МАРКОВ.....
12. КАМЕЛИЯ ЕФРЕМОВА.....
13. ЕМИЛ ТОМОВ.....
14. АЛБЕНА БОНЕВА...- **О.М.**.....
15. СВЕТЛА БОЯДЖИЕВА.....
16. ЖИВА ДЕКОВА.....
17. КАМЕЛИЯ МАРИНОВА.....
18. ЗДРАВКА ПЪРВАНОВА.....
19. ТЕОДОРА ГРОЗДЕВА.....
20. ИЛИЯНА ПАПАЗОВА.....
21. ВЕЛИСЛАВ ПАВКОВ..- **О.М.**.....
22. ВЕСЕЛКА МАРЕВА..- **О.М.**.....
23. БОРИС ИЛИЕВ.....
24. БОНКА ЙОНКОВА.....
25. БОЯН ЦОНЕВ.....
26. БОЯН БАЛЕВСКИ.....
27. МАРГАРИТА ГЕОРГИЕВА.....
28. РОСИЦА БОЖИЛОВА...- **О.М.**.....
29. ДРАГОМИР ДРАГНЕВ.....
30. КОСТАДИНКА НЕДКОВА.....
31. ГЕНИКА МИХАЙЛОВА...- **О.М.**.....
32. ДИМИТЪР ДИМИТРОВ.....
33. ЛЮБКА АНДОНОВА.....
34. ДАНИЕЛА СТОЯНОВА.....
35. ГЕРГАНА НИКОВА.....
36. ПЕТЯ ХОРОЗОВА.....
37. МАЙЯ РУСЕВА...- **О.М.**.....
38. АННА БАЕВА...- **О.М.**.....
39. ВЕРОНИКА НИКОЛОВА...- **О.М.**.....
40. НИКОЛАЙ МАРКОВ...- **О.М.**.....
41. ЕРИК ВАСИЛЕВ.....
42. ГЕНОВЕВА НИКОЛАЕВА.....
43. КРИСТИЯНА ГЕНКОВСКА...- **О.М.**.....
44. ВАНЯ АТАНАСОВА...- **О.М.**.....
45. АЛЕКСАНДЪР ЦОНЕВ.....
46. РОЗИНЕЛА ЯНЧЕВА.....
47. ЕМИЛИЯ ДОНКОВА.....
48. ФИЛИП ВЛАДИМИРОВ.....
49. ВАСИЛ ХРИСТАКИЕВ.....
50. ГАЛИНА ИВАНОВА.....
51. АНЖЕЛИНА ХРИСТОВА.....
52. ДЕСИСЛАВА ДОБРЕВА.....
53. ДЕСИСЛАВА ПОПКОЛЕВА...- **О.М.**.....
54. МАДЛЕНА ЖЕЛЕВА.....
55. МИЛЕНА ДАСКАЛОВА.....
56. ТАНЯ ОРЕШАРОВА.....
57. МАРИЯ ХРИСТОВА.....
58. ЛЮДМИЛА ЦОЛОВА.....
59. СОНЯ НАЙДЕНОВА.....
60. ИВАНКА АНГЕЛОВА.....
61. АНЕЛИЯ ЦАНОВА.....

ОСОБЕНО МНЕНИЕ

по тълкувателно дело № 6/2020г. на Гражданска и Търговска колегии на
Върховния касационен съд

Считаме, че отговорът на въпроса трябва да е следния:

Влезлите в сила постановления по чл. 496, ал.1 ГПК за възлагане на недвижим имот подлежат на отмяна по реда на чл. 303 и сл. ГПК, когато за молителя не съществува друг път за защита.

Съображенията са следните:

При разрешаване на поставения за тълкуване въпрос е необходимо да се изхожда от същността и целите на производството по отмяна, както и от спецификата на акта - постановление за възлагане, с който приключва публичната продан върху недвижим имот като способ за принудително изпълнение.

Отмяната е самостоятелно и извънinstancионно съдебно производство /процесуален способ/ за защита срещу влезли в сила неправилни съдебни решения и други приравнени на тях актове, когато неправилността се дължи на изчерпателно изброени в чл.303, ал.1 и чл. 304 ГПК основания. Отмяната е въведена в ГПК с цел защита на страните срещу неправилността на съдебния акт и като гаранция за постигане на конституционно установената цел на съдебните производства /чл.121, ал.2 КРБ/, а именно установяването на истината в процеса, която цел се отнася до всички съдебни производства, уредени в процесуалните закони, а не само до исковото. Уредените в закона основания за отмяна по чл.303 и сл. ГПК сочат на съществуващи по време на процеса пречки за установяване на истината, които обуславят несъответствие на акта с обективната действителност. Такива са: фактическата или доказателствена непълнота по делото; престъпните обстоятелства, върху които е основано решението, установени по надлежния ред; постановлението на съд или друго държавно учреждение, впоследствие отменено; неправилното решение, постановено при обективен и субективен идентитет на спора с друг правен спор; нарушаването на правото за защита и правото на справедлив процес. Затова целта на производството по отмяна е производството да се възобнови и да бъде проведено след отстраняване на тези пречки. В закона липсва ограничение на подлежащите на отмяна съдебни актове само до тези, постановени в исков процес.

Принудителното изпълнение по ГПК има за цел удовлетворяване вземането на вискателя чрез предвидените в него изпълнителни способности, един от които е публичната продан на недвижим имот на длъжника. Поредицата от процесуалноправни действия на страните и на съдебния изпълнител в изпълнителното производство завършват с възлагане на имота. Така, чрез осребряване имота на длъжника се постига реално

осъществяване на притезанието на вискателя, а с постановлението за възлагане правото на собственост се прехвърля на купувача. Постановлението за възлагане на имота представлява едностранен властнически акт на съдебния изпълнител, издаден в рамките на съдебния изпълнителен процес, който прехвърля недвижимия имот, независимо и въпреки волята на длъжника, в полза на определен купувач срещу определена цена. По разпореждане на закона - чл. 496, ал. 2, изр.1 ГПК от деня на влизане в сила на постановлението за възлагане купувачът придобива всички права, които длъжникът е имал върху имота, т.е. публичната продажба и нейният завършващ акт - постановлението за възлагане съставляват деривативен придобивен способ по чл. 77 ЗС.

При горните характеристики е явно, че постановлението за възлагане не представлява съдебно решение, разрешаващо правен спор със сила на пресъдено нещо, но то влиза в сила, обвързва страните, има транслативновещен ефект за правото на собственост и е изпълнително основание за предаване на владението. Като краен акт, с който приключва публичната продажба на недвижим имот на длъжника и обективира придобивно основание, то е сравнимо със съдебно решение, което разрешава спор за собственост. Несъмнено постановлението засяга правната сфера на страните /длъжникът губи правото на собственост, купувачът го придобива, а вискателят губи обезпечението си, но може да се удовлетвори от цената/. Затова, ако е налице порок, произтичащ от някое от уредените в чл.303, ал.1 ГПК основания /престъпно действие на участник в процеса, нарушено право на участие на страната в делото и пр./ няма основание да се откаже на страната, засегната от порочното постановление за възлагане, възможността да поиска неговата отмяна, когато за нея липсва друг път, по който да защити правото си. При наличие на друг способ за защита отмяната е лишена от интерес.

Възможността за защита срещу порочните влезли в сила постановления за възлагане винаги е съществувала в исторически план и е била призната от съдебната практика. В Решение № 90 от 1.11.1972г. на ОСГК по гр.д. № 82/1972г. се приема, че действията на съдебния изпълнител във връзка с публичната продажба на недвижим имот, включително постановлението за възлагане, могат да бъдат атакувани по реда на чл.231 ГПК/отм./, ако са налице предвидените в него условия за отмяна. В ППВС № 2/29.09.1977г. се приема, че наред с влезлите в сила решения на съдилищата, които се ползват със сила на пресъдено нещо, е допустима и отмяна на съдебни актове, макар те да не са решения, когато с тях се разрешават спорове за материално право и не съществува друг ред за тяхното изменяване или отменяване. Тази практика е създадена при действието на отменения Граждански процесуален кодекс, който предвиждаше възможност за обжалване на всички действия на съдебния изпълнител.

При сега действащата правна уредба на обжалване подлежат отделни изпълнителни действия, посочени в закона - чл.435, ал.1 и 2 ГПК. Постановлението за възлагане може да се обжалва само от конкретни лица и при лимитативно посочени основания: от лице, внесло задатък; от взискател, участвал като наддавач, без да дължи задатък; от длъжника при ненадлежно наддаване и възлагане на имота не по най-високата цена - чл. 435, ал.3 ГПК. Възможността за атакуване на постановлението по исков ред е сведена до две хипотези - при участие на лице, което не е имало право да наддава и при невнасяне на цената - чл. 496, ал.3 ГПК. Трето лице, което твърди, че с публичната продаж е засегнато неговото право на собственост върху имота, разполага с петиторна защита. При тези твърде ограничени начини за защита, допускането на отмяната спрямо постановленията за възлагане дава възможност на страните да се освободят от обвързващата сила на тези влезли в сила актове, когато са засегнати от тежки пороци. Затова в приложното поле на отмяната, като единствен извънреден способ за защита срещу влезли в сила порочни актове, се включват и постановленията за възлагане, при наличие на един определящ критерий - невъзможност за защита по друг път. По този начин Върховният касационен съд осъществява спрямо тези актове вмененият му в чл. 124 от Конституцията на Република България върховен съдебен надзор за точно и еднакво прилагане на законите.

Допустимостта на отмяната спрямо постановленията за възлагане е необходима поради значимите гражданскоправни последици за правото на собственост върху недвижим имот, които те предизвикват. Правото на собственост е ценност, закрияна от Конституцията и от международноправните норми. Това право следва да получи защита когато в резултат на опорочено принудително изпълнение е издадено постановление за възлагане, с което е отнето правото на собственост от патримониума на длъжника. Разбира се, този способ съставлява изключение и за да се избегнат злоупотребни, прилагането му следва да се сведе до наистина тежки пороци, които са в конфликт с основните принципи на гражданския процес.

Усложненията на изпълнителното производство и на отношенията между страните, които биха възникнали при уважено искане за отмяна на постановление за възлагане на недвижим имот, не могат да бъдат мотив за избягване на отмяната. Проблемите могат да са различни в зависимост от това как се е развило изпълнителното производство след влизането в сила на постановлението за възлагане, удовлетворен ли е кредиторът, приключило ли е изпълнението или е все още висящо. Те подлежат на уреждане по предвидения в закона ред с оглед на конкретната фактическа обстановка.

съдия Елеонора Чаначева
съдия Веселка Марева

съдия Дияна Ценева
съдия Геника Михайлова
съдия Десислава Попколева
съдия Бранислава Павлова
съдия Мими Фурнаджиева
съдия Веска Райчева
съдия Албена Бонева
съдия Ваня Атанасова
съдия Майя Русева
съдия Велислав Павков
съдия Николай Марков
съдия Росица Божилова
съдия Вероника Николова
съдия Анна Баева
съдия Кристияна Генковска

